

»Etsitkö jännitysromaania, joka pitää hereillä keskiyön jälkeenkin?

Voit lopettaa etsinnät, sillä Riley Sagerin Talonvahti on täällä»

—STEPHEN KING

TALON VAHTI

Suomentanut Laura Liimatainen

RILEY SAGER

Woon

RILEY SAGER

TALON- VAHTI

Suomentanut Laura Liimatainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Ensimmäinen painos

Sitaatin Christina Rossettin runosta ”Muista” on suomentanut Alice Martin
(teoksessa *Maailman runosydän*, 1998).

Sitaatin Robert Frostin runosta ”Tuli ja jää” on suomentanut Ville Repo
(teoksessa *Tähtien väri*, 1992).

Englanninkielinen alkuteos

Lock Every Door

Copyright © 2019 by Todd Ritter

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51065-0

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Ira Levinille

Ginny kallisti päätään ja katseli rakennusta jalat tiukasti asfaltilla mutta sydän meren lailla aavana ja myrskyävänä. Hurjimmissa unelmissaankaan hän ei ollut uskonut ikipäivänä astuvansa jalallaan tähän kerrostaloon. Rakennus oli tuntunut kaukaiselta kuin satulinna, jollaista se muistuttikin: se oli korkea ja mahtava seiniä koristavine gargoileineen, manhattanilainen tulkinta palatsista, ja sen asukkaat olivat kaupungin eliittiä.

Rakennuksen seinien ulkopuolella sitä kutsuttiin Bartholomewiksi.

Ginnyllä sen sijaan oli rakennukselle siitä hetkestä lähtien toinen nimi: koti.

GRETA MANVILLE: UNEKSIJAN SYDÄN

NYT

Valo viiltää pimeyttä, säpsähdyttää minut hereille.

Oikea silmäni – joku avaa sitä. Kädet lateksihansikkaissa raotavat luomia, kiskovat niitä erilleen kuin jurottavia sälekaihtimia.

Näkyä lisää valoa, raakaa, tuskallisen kirkasta. Pupilliini suunnataan kynävalaisin.

Sama tehdään vasemmalle silmälleni. Silmä avataan, luomet vedetään erilleen, pupillia osoitetaan valolla.

Ote luomistani irtoaa, ja rysähdän takaisin pimeyteen.

Joku puhuu, lempeä-ääninen mies. »Kuuletko minua?»

Avaan suun, ja leuassani kiertää kuuma kipu. Siitä harhautuneet salamat iskeytyvät niskaan ja poskiin.

»Kuulen.»

Ääneni on pelkkää kähinää. Kurkku on rutikuiva, kuten ovat huulenikin, lukuun ottamatta metallinmakuista, lämmintä ja liukasta märkää länttiä.

»Vuotaako minusta verta?»

»Vuotaa», sanoo sama ääni kuin aiemmin. »Vähäsen. Olisi voinut käydä pahemminkin.»

»Paljon pahemmin», toinen ääni sanoo.

»Missä minä olen?»

Ensimmäinen ääni vastaa: »Sairaalassa. Olemme viemässä sinua kokeisiin. Täytyy selvittää, kuinka pahan tärskyn sait.»

Silloin tajuan olevani liikkeessä. Kuulen pyörien huminan kaakelilattialla ja tunnen, miten sairaalasänky huojuu hienoisesti

allani, vaikka olen vasta tajunnut makaavani sillä. Tähän saakka luulin kelluvani. Yritän liikkua mutten pysty. Kädet ja jalat on kiinnitetty remmeillä sänkyyn. Jotakin on kierretty niskan ja kaulan ympärille, se pitää päästäni paikoillaan.

Ympärilläni on ihmisiä, ymmärtääkseni kolme. Kaksi ääntä ja kolmas, hänen joka työntää sänkyä. Lämpimät henkäykset hipovat korvalehteäni.

»Katsotaanpa, mitä sinä muistat.» Ensimmäinen ääni puhuu jälleen. Hän onkin oikea suupaltti. »Voisitko vastata muutamaaan kysymykseen?»

»Voin.»

»Mikä sinun nimesi on?»

»Jules.» Pidän tauon, sillä tunnen edelleen huulillani ärsyttävän märän lämmön. Yritän nuolaista sen pois vetelällä kielelläni.

»Jules Larsen.»

»Hei, Jules», mies vastaa. »Minä olen Bernard.»

Haluaisin vastata tervehdykseen, mutta leukaan sattuu edelleen.

Niin kuin sattuu koko vasempaan kylkeeni aina polvesta olkapäähän.

Niin kuin sattuu päähänkin.

Kipu kiehahtaa varoittamatta, muuttuu silmänräpäyksessä olemattomasta kirkuvaksi. Tai kenties se on ollut läsnä kaiken aikaa, mutta vasta nyt ruumiini kykenee käsittämään sen.

»Minkä ikäinen olet, Jules?» Bernard kysyy.

»Kaksikymmentäviisi.» Vaikenen, kun kipu säkenöi jälleen sisälläni. »Mitä minulle on käynyt?»

»Sinuun osui auto», Bernard sanoo. »Tai kenties sinä osuit autoon. Yksityiskohdat ovat vielä vähän epäselviä.»

En pysty auttamaan, sillä tieto tulee minullekin uutena. En muista mitään.

»Milloin?»

»Muutama minuutti sitten.»

»Missä?»

»Aivan Bartholomewin edustalla.»

Silmäni rävähtävät auki, tällä kertaa itsestään.

Räpyttelen editse kulkevien loisteputkien häikäisevässä valossa, kun sänkyä kiidätetään käytävällä. Vieressä harppoo Bernard. Hänen ihonsa on tumma, sairaalan työasu kirkkaanvärinen, silmät ruskeat. Katse on kiltti, minkä vuoksi tuijotan häntä anelevasti.

»Älä vain lähetä minua takaisin sinne», anelen. »Ethän?»

**KUUSI PÄIVÄÄ
AIEMMIN**

1

Hissi muistuttaa lintuhäkkiä, sellaista korkeaa ja koristeellista – metallitangot ovat ohuet ja ulkopinta on kullattu. Sisään astuessanikin mielessä pyörivät linnut, eksoottiset, loisteliaat ja hehkuvat.

Itse olen kaikkea muuta.

Nainen vieressäni kuitenkin sopii ympäristöön. Hänellä on yllään sininen Chanelin jakkupuku, vaaleat hiukset ovat nutturalla ja täydellisesti hoidetut kädet sormuksista painavat. Hän on viisissäkymmenissä, kenties vanhempikin. Kasvot ovat Botoxista kireät ja kiiltävät. Kirkas ääni kuplii kuin samppanja. Jopa hänen nimensä on elegantti: Leslie Evelyn.

Tämä on käytännössä työhaastattelu, minkä vuoksi minullakin on jakkupuku.

Musta.

Ei Chanelia.

Kenkäni ovat Paylessin halpakaupasta. Olkamittaiset ruskeat hiukset ovat ylikasvaneet. Tavallisesti olisin käynyt pika-parturissa tasoittamassa latvat, mutta nyt rahat eivät riittäneet edes siihen.

Nyökkäilen muka kiinnostuneena Leslie Evelynin kertoessa: »Hissi on tietenkin alkuperäinen, kuten on pääportaitkin. Aula on lähes samassa asussa kuin vuonna 1919, kun rakennus otettiin käyttöön. Se on näissä vanhoissa taloissa hienoa: nämä on rakennettu kestäväksi.»

Sekä ilmeisesti pakottamaan ihmiset toistensa henkilökoh-
taiseen tilaan. Seisomme Leslien kanssa ripirinnan yllättävän
pienessä hissikorissa. Neliöitä ei juuri ole mutta tyyliä piisaa.
Kokolatiamatto on punainen ja katossa on lehtikultaa. Kol-
mella seinällä tammipaneelit ulottuvat vyötärön korkeudelle,
siitä ylöspäin niitä puhkovat kapeat ikkunat.

Hissikorissa on kaksi ovea: itsestään sulkeutuva ohut
metalliverkko-ovi sekä veräjä, jonka Leslie vetää kiinni ennen
kuin painaa ylimmän kerroksen painiketta. Sitten lähdemme
liikkeelle ja nousemme hitaasti mutta varmasti yhden Manhat-
tanin kuuluisimman talon korkeuksiin.

Jos olisin tajunnut, mihin olin tulossa, en olisi vaivautu-
nut vastaamaan ilmoitukseen. Olisin pitänyt sitä ajanhukkana.
En ole mikään Leslie Evelyn, jolla on konjakinvärinen attasea-
salkku ja joka sopii tänne kuin valettu. Minä olen Jules Lar-
sen, pennsylvanialaisen hiilikaivoskaupungin kasvatti, jolla on
käyttötötilillä alle viisisataa dollaria.

Minä en kuulu tänne.

Ilmoituksessa ei kuitenkaan mainittu osoitetta. Siinä halut-
tiin vain talonvahti huolehtimaan asunnosta ja annettiin kiin-
nostuneille puhelinnumero, johon soittaa. Olin kiinnostunut.
Soitin. Leslie Evelyn vastasi ja antoi haastatteluaajan ja osoit-
teen Upper West Sidelta, Central Parkin kupeesta. En kuiten-
kaan todella tiennyt, mihin olin sekaantumassa, ennen kuin
seisoin rakennuksen edessä ja tarkistin osoitetta kolmatta ker-
taa varmistaakseni, että olin oikeassa paikassa.

Edessäni kohosi Bartholomew.

Se on John Lennonin asuinpaikkana kuuluisaksi tulleen
Dakotan ja kaksitornisen San Remon lisäksi yksi Manhatta-
nin tunnistettavimmista kerrostaloista. Osaksi maine johtuu
kapeudesta. Muihin New Yorkin legendaarisiin kiinteistöihin
verrattuna Bartholomew on pelkkä ohkainen suikale, Central
Park West -kadun laidalla kohoava kolmetoistakerroksinen

kivikaistale. Jättiläismäisten rakennusten rinnalla Bartholomew pistää silmään, sillä se on niiden täydellinen vastakohta: pieni, luonteikas, mieleenpainuva.

Rakennuksen maineen suurin syy on kuitenkin sen gargoilit. Niillä on tyypilliset lepakon siivet ja paholaisen sarvet. Kivipatsaita on kaikkialla, istumassa etuoven holvikaaren yllä ja kyyristelemässä vinokaton joka nurkassa. Gargoileja asustaa myös julkisivussa, jossa ne on aseteltu lyhyisiin riveihin joka toisen kerroksen kohdalle. Ne istuvat marmorikielekkeillä ja kannattelevat ulokkeita yläpuolellaan kuin ne yksin pitäisivät Bartholomewia pystyssä. Se antaa rakennukselle goottilaisen katedraalin tunnun, minkä vuoksi sitä kutsutaan lempinimellä St. Bart's, Pyhän Martin kirkko.

Vuosien saatossa Bartholomew gargoileineen on koristanut tuhansia valokuvia. Olen nähnyt sen postikorteissa, mainoksissa, muotikuvien taustalla. Se on esiintynyt elokuvissa, televisiossa ja kahdeksankymmentäluvulla julkaistun bestseller-kirjan *Uneksijan sydämen* kannessa. Juuri siitä minä ensimmäisen kerran kuulin Bartholomewista. Janella oli *Uneksijan sydän*, ja hän luki sitä usein ääneen, kun maata retkotin hänen sängyllään.

Kirja kertoo satumaisen tarinan kaksikymmenvuotiaasta orvosta Ginnystä, joka kohtalon oikusta ja hänelle tuntemattomaksi jääneen isoäidin armosta päätyy asumaan Bartholomewiin. Ginny purjehtii uusissa hienostoympyröissään aina vain huikeammissa juhramekoissa ja pyörittää kosijarulettia. Kirja on tietenkin hömppää mutta ihanaa hömppää. Se saa nuoren tytön haaveilemaan romanssista, joka löytyisi Manhattanin ihmisiä viliseviltä kaduilta.

Janen lukiessa minä tuijotin kirjan kantta, jossa oli kadun vastakkaiselta puolelta otettu kuva Bartholomewista. Kotiseudullamme ei ollut sellaisia rakennuksia vaan ainoastaan kauppoja nokisine näyteikkunoineen ja rivitaloja, joiden apean

jonon katkaisi silloin tällöin koulu tai kirkko. Emme olleet Janen kanssa koskaan käyneet Manhattanilla, mutta se kiehoi meitä, kuten kiehtoi ajatus siitä, että voisimme joskus asua Bartholomewin kaltaisessa paikassa. Se olisi täysin toinen maailma verrattuna meidän, äidin ja isän pieneen paritaloon.

»Jonakin päivänä», Jane sanoi usein lukujen välissä. »Jonakin päivänä minä vielä asun siellä.»

»Ja minä tulen käymään», minä piipitin.

Silloin Jane silitti hiuksiani. »Ai miten niin käymään? Sinä asut siellä minun kanssani, Julie-siskoseni.»

Lapsuusunelmat eivät tietenkään käyneet toteen, eiväthän ne koskaan käy. Tai kenties tämän maailman Leslie Evelynille käyvätkin, mutta eivät Janelle eivätkä todellakaan minulle. Tätä hissimatkaa lähemmäs unelmaani en pääse.

Hissikuilu kulkee keskellä taloa ja portaat kiertävät sitä. Meidän noustessamme katselen ikkunasta portaikkoon. Joka kerroksen välissä on kymmenen porrasaskelmaa, sitten tasanne ja toiset kymmenen askelmaa.

Eräällä tasanteella iäkäs, hengästynyt mies on matkalla portaita alas. Apuna on uupuneen näköinen nainen violetissa sairaanhoitajan asussa. Hän odottaa kärsivällisesti ja tukee käsi- puolesta, kun vanhus yrittää tasata hengitystään. He eivät ole huomaavinaan hissiä mutta vilkaisevat meitä juuri ennen kuin uusi kerros peittää näkymän.

»Talossa on huoneistoja yhdessätoista kerroksessa, toisesta kerroksesta alkaen», Leslie selittää. »Pohjakerroksessa on taloyhtiön toimisto sekä henkilöstölle ja huollon väelle tarkoitettut tilat. Kellarissa ovat varastot. Jokaisessa kerroksessa on neljä huoneistoa, kaksi kadun, kaksi sisäpihan puolella.»

Ohitamme jälleen yhden kerroksen, hissikytyi on hidas mutta tasainen. Tässä kerroksessa suunnilleen Leslien ikäinen nainen odottaa paluukytyä. Hän on pukeutunut leggingseihin, UGG-saappaisiin sekä muhkeaan valkoiseen

neuleeseen ja taluttaa niittikoristellussa hihnassa mahdotto-
man pientä koiraa. Leslielle hän heilauttaa kohteliaasti kät-
tään, mutta minua hän tuijottaa jättimäisten aurinkolasiensa
takaa. Olemme hetkisen kasvokkain, ja samassa tunnistan nai-
sen. Hän on näyttelijä, tai ainakin oli ennen. Näin hänet vii-
meksi kymmenen vuotta sitten saippuaopperassa, jota kat-
soin äidin kanssa kesälomalla.

»Oliko tuo –?»

Leslie keskeyttää minut kohottamalla kätensä. »Me emme
koskaan puhu asukkaistamme. Se on yksi kirjoittamattomista
säännöistä. Hienotunteisuus kuuluu talon peruseriaatteisiin.
Täällä asuvat haluavat olla näiden seinien sisällä rauhassa.»

»Asuuko täällä siis julkkiksia?»

»Ei oikeastaan», Leslie sanoo. »Mikä sopii meille oikein
hyvin. Emme missään nimessä kaipaa paparazzeja pääovelle.
Tai, luoja paratkoon, mitään sellaista, mitä sille muusikolle
tapahtui Dakotassa. Asukkaamme eivät pröystäile varakkuu-
dellaan vaan pitävät mieluummin matalaa profilia. Moni on
ostanut huoneistonsa apuyhtiön nimiin, jotta tieto ei kulkeu-
tuisi julkisiin rekistereihin.»

Hissi pysähtyy kolahtaen ylimmälle tasanteelle, ja Leslie
sanoo: »Perillä ollaan. Kahdestoista kerros.»

Hän kiskaisee veräjän auki ja astuu ulos. Korot kopisevat
mustavalkoisella laattalattialla.

Käytävän seinät ovat viininpunaiset, ja niillä on säännölli-
sin etäisyyksin lampetteja. Ohitamme kaksi merkitsemätöntä
ovea ennen kuin käytävä päättyy leveään seinään, jossa on vielä
kaksi ovea. Aiemmista poiketen näissä on numerot.

12A ja 12B.

»Eikö joka kerroksessa pitänyt olla neljä huoneistoa?»
kysyn.

»Niin onkin», Leslie sanoo. »Paitsi tässä. Kahdestoista
kerros poikkeaa muista.»

Vilkaisen taaksemme jääneitä ovia, joissa ei lue mitään.
»Mitä tuolla sitten on?»

»Säilytystiloja, kulku katolle. Ei sen kummempaa.» Hän onkii attaseasalkusta avainnipun ja naksauttaa asunnon 12A lukon auki. »Täällä sen sijaan on yhtä ja toista kiinnostavaa.»

Ovi lennähtää auki, ja Leslien astuttua sivuun näen pienen ja hyvällä maulla sisustetun eteisen. Siellä on naulakko, kulta-kehyksinen peili sekä pöytä, jolla on lamppu, maljakko ja pieni avainkulho. Katseeni kulkee eteisestä itse asuntoon ja suoraan ovea vastapäätä olevaan ikkunaan. Siitä avautuva maisema on niin huikea, etten ole koskaan nähnyt mitään niin upeaa.

Ulkona avautuu Central Park loppusyksyllä.

Meripihkan värinen aurinko pilkistää kullanhohtoisen lehvästön takaa.

Katselen tätä kaikkea viidenkymmenen metrin korkeudesta lintuperspektiivistä.

Huoneen korkuinen maisemaikkuna sijaitsee käytävän päässä edustustilaksi tarkoitettussa olohuoneessa. Kävelen ikkunan ääreen jalat korkean paikan kammosta hyytelönä ja pysähdyn vasta, kun nenäni on melkein kiinni lasissa. Suoraan edessä piirtyvät Central Parkin tekojärvi ja Bow Bridge-sillan sulava kaari. Niiden takana kaukaisuudessa häämöttävät Bethesda Terracen holvikaaret sekä Loeb Boathousen venevuokraamo ja ravintola. Oikealla on Sheep Meadow, jonka vihreällä niityllä loikoilee väkeä nauttimassa syysauringosta. Vasemmalle jää pieni kivilinna Belvedere Castle, jonka taustalla kohoaa Metropolitan Museum of Art -taidemuseon ylväs harmaa kivipinta.

Olen maisemasta niin lumoutunut, etten ole saada henkeä.

Olen nähnyt tämän kaiken aiemmin sieluni silmin lukiesani *Uneksijan sydäntä*. Näkymä on tismalleen sama kuin Ginnyllä kirjassa. Niitty on etelässä, linna pohjoisessa, kaiken keskellä Bow Bridge – hänen hurjimpien unelmiensa napakymppi.

Pienen hetken tämä on oikeasti minun elämäni kaikesta kokemastani paskasta huolimatta, tai kenties jopa kaiken sen vuoksi. Asunnossa olominen tuntuu kohtalon sanelemalta, vaikka mieleen nousee taas kaiken nielevä ajatus: *minä en kuulu tänne.*

»Olen pahoillani», sanon kääntäessäni puoliväkisin katseeni ikkunasta. »Tässä on tainnut käydä todella suuri erehdys.»

Minulla ja Leslie Evelynillä on ollut monta mahdollista väärinymmärryksen paikkaa. Netti-ilmoituksessa saattoi olla väärä puhelinnumero, tai kenties näppäilin sen huolimattomasti. Kun Leslie vastasi, keskustelu oli niin lyhyt, ettei ole ihme, ettemme ole samalla aaltopituudella. Minä luulin hänen etsivän talonvahtia. Hän luuli minun etsivän asuntoa. Tässä sitä nyt ollaan, Leslie katsoo minua hämmentyneenä pää kallellaan ja minä ihailen suu auki maisemaa, jota ei suoraan sanottuna ole tarkoitettu kaltaisteni katsottavaksi.

»Etkö pidä huoneistosta?» Leslie kysyy.

»Tämä on upea.» Vilkaisen vielä kerran nautiskellen ikkunasta. En voi itselleni mitään. »En vain ole etsimässä asuntoa. Tai siis olen, mutta vaikka säästäisin joka ikisen pennin satavuotiaaksi saakka, ei minulla silti olisi varaa tähän.»

»Huoneisto ei ole vielä myynnissä», Leslie sanoo. »Tänne tarvitaan vain asukas seuraavaksi kolmeksi kuukaudeksi.»

»Ei ole mahdollista, että joku ehdoin tahdoin maksaisi siitä, että asuisin täällä. Vaikka sitten vain kolme kuukautta.»

»Tuossa olet väärässä. Juuri sitä me haluamme.»

Leslie osoittaa huoneen keskellä olevaa sohvaa, joka on verhoiltu verenpunaisella sametilla ja näyttää kalliimmalta kuin ensimmäinen autoni. Istuudun varovasti, sillä pelkään, että yksikin huolimaton liike voi pilata kaiken. Leslie istuu tuu sohvaa vastapäätä samanväriseen nojatuoliin. Välissämme on mahonkinen sohvapöytä ja sen päällä ruukussa orkidea, jonka terälehdet ovat koskemattoman valkoiset.

Nyt kun maisema ei enää vie koko huomiota, panen merkille, että olohuone on sisustettu punaisen ja puun eri sävyin. Huone on viihtyisä vaikkakin tunnelmaltaan hieman tunkkainen. Nurkassa raksuttaa kaappikello. Ikkunoissa riippuvat samettiverhot ja puusälekaihtimet. Puisella kolmijalalla nököttää messinkinen teleskooppi, jota ei ole suunnattu taivasiin vaan Central Parkiin.

Punaisessa tapetissa on kukkakuosi – terälehdet avautuvat viuhkamaisesti ja asettuvat toistensa päälle koristeellisiksi kuvioiksi. Samaan maailmaan sopivat kattolistat puhkeavat nurkissa kiehkuroiksi.

»Tilanne on tämä», Leslie sanoo. »Yksi Bartholomewin säännöistä on, ettei asuntoa saa pitää tyhjillään yli kuukautta. Sääntö on vanha ja joidenkin mielestä eriskummallinen. Me täällä asuvat olemme kuitenkin sitä mieltä, että huoneistot on tehty asuttaviksi. Jotkin rakennukset näillä kulmilla ovat suurimman osan ajasta puolityhjiä. Huoneistoja kyllä omistetaan mutta niissä käydään harvakseltaan. Sen kyllä huomaa. Rakennukset vaikuttavat suorastaan museoilta tai, mikä pahempaa, kirkoilta. Lisäksi täytyy pitää turvallisuus mielessä. Jos sana kiirii, että Bartholomewissa on asunto tyhjillään kuukausikaudella, kuka tahansa saattaa yrittää murtautua tänne.»

Siis siitä syystä nettipalstalle mainosten sekaan oli lähetetty yksinkertainen ilmoitus. Mietinkin, miksi se oli niin ympäröivä.

»Etsittekö te siis vartijaa?»

»Me etsimme asukasta», Leslie sanoo. »Jotakuta, joka puhaltaa elämää taloon. Otetaan esimerkiksi tämä huoneisto. Omistaja menehtyi hiljattain. Hän oli leskirouva, jolla ei ollut omia lapsia, pelkästään Lontoossa asuvia ahneita sukulaisia, jotka nyt tappelevat siitä, kenelle asunto kuuluu. Kunnes asiaan saadaan selvyys, täällä ei asu kukaan. Kerroksessa on vain kaksi huoneistoa, niin voit kuvitella, miten tyhjältä täällä tuntuu.»

»Mikseivät sukulaiset vuokraa asuntoa?»

»Se ei ole sallittua aiemmin mainitsemistani syistä. Jos asunnon vuokraa kenelle sattuu, ei voi tietää, miten sitä kohdellaan.»

Nyökkään, sillä yhtäkkiä ymmärrän tilanteen. »Maksatte siis jollekulle siitä, että hän asuu täällä eikä tee asunnolle mitään.»

»Tismalleen», Leslie sanoo. »Sitä voi ajatella vakuutusena. Ja aika mukavasti maksavana vakuutusena, jos sopii sanoa. 12A:n tapauksessa edesmenneen omistajan suku tarjoaa neljätuhatta dollaria kuussa.»

Käteni, jotka olivat aiemmin sievästi sylissäni, putoavat kylkiäni vasten.

Neljä tonnia kuussa.

Siitä että vain asuu täällä.

Palkka on niin päätähuimaava, että tuntuu kuin sohva olisi kadonnut altani ja leijuisin puoli metriä lattian yläpuolella.

Yritän koota ajatukset enkä meinaa selviytyä perustason laskutoimituksesta. Se tekisi yhteensä kaksitoistatuhatta dollaria kolmesta kuukaudesta. Sillä pääsisin helposti pahimman vaiheen yli ja saisin elämäni kasaan.

»Oletan, että olet kiinnostunut», Leslie sanoo.

Joskus elämä tarjoaa resetoitinappulan. Kun niin käy, paina sitä niin kovaa kuin käsistä lähtee.

Jane sanoi niin kerran, silloin joskus, kun lueskelimme hänen sāngyllään ja olin liian nuori ymmärtämään, mitä hän tarkoitti.

Nyt kuitenkin ymmärrän.

»Olen erittäin kiinnostunut», sanon.

Leslie hymyilee valkoiset hampaat persikanoranssien huulten takaa loistaen. »Hoidetaan siis haastattelu alta pois.»

2

Emme jää olohuoneeseen, vaan Leslie suorittaa haastattelun loppuun asuntokierroksella. Jokainen huone tuo mukanaan uuden kysymyksen kuin tämä olisi Cluedo-peli. Vain biljardi-huone ja tanssisali puuttuvat.

Ensimmäinen pysähdyspaikka on työhuone heti olohuoneen oikealla puolella. Se on kovin maskuliininen, viskinruskeaa puuta ja tummanvihreää. Tapetissa on sama kuvio kuin olohuoneessa, mutta täällä pohjaväri on kirkkaan smaragdinvihreä.

»Millainen työtilanne sinulla on tällä hetkellä?» Leslie kysyy.

Voisin, ja varmaan pitäisi, kertoa, että kaksi viikkoa sitten tähän aikaan olin hallinnollinen assistentti yhdessä maan suurimmista talousalan yrityksistä. Ei työpaikka ollut kummoinen, askelen ylempänä palkattomasta harjoittelusta. Kopioimista, kahvin hakemista ja yläpuolellani olevien keskiportaan pomojen mielialan vaihteluiden väistelyä. Tienasin kuitenkin riittävästi laskujen maksamiseen ja etuihin kuului sairausvakuutus. Kunnes sitten kymmenen prosenttia koko toimistohenkilökunnasta sai potkut, minä mukaan lukien. Syy oli toiminnan uudelleenjärjestely, joka kai kuulosti pomosta paremmalta kuin jättiluokan irtisanomiset. Lopputulos oli joka tapauksessa sama: minä jäin työttömäksi, pomo sai mitä todennäköisimmin palkankorotuksen.

»Etsin parhaillaan uutta työtä», sanon.

Leslie nyökkää lähes huomaamattomasti. En tiedä, onko se hyvä vai huono merkki. Kysymykset kuitenkin jatkuvat, kun palaamme käytävään ja suuntaamme asunnon toiselle laidalle.

»Poltatko tupakkaa?»

»En.»

»Juotko?»

»Toisinaan lasin viiniä ruoan kanssa.»

Paitsi kaksi viikkoa sitten, kun Chloe vei minut hukuttamaan murheeni margaritoihin. Kumosin viisi peräjälkeen hälyttävän nopeaan tahtiin ja vietin loppuillan takakujalla yrjöämässä. Siitäkään Leslien ei tarvitse kuulla.

Käytävä kääntyy jyrkästi vasemmalle. Leslie ei kuitenkaan seuraa sitä vaan kääntyy oikealle henkeäsalpaavan hurmaavaan ruokasaliin. Parkettilattiat kiiltävät kuin peili. Pitkän, ainakin kahdentoista hengen pöydän yllä riippuu kynttiläkruunu. Vilkas kukkatapetti on täällä vaaleankeltainen. Huone sijaitsee rakennuksen kulmassa, joten sieltä avautuu näkymä kahteen eri suuntaan. Toisella puolella on Central Park, toisella naapurirakennuksen nurkka.

Kierrän pöytää puuta hivellen, kun Leslie kysyy: »Oletko parisuhteessa? Emme karsasta pariskuntia tai perheitäkään talonvahteina, mutta mieluiten valitsemme naimattomia. Se on lainopillisesti helpointa.»

»Olen sinkku», sanon ja yritän hillitä katkeruuden tihkumista ääneeni.

Jätän kertomatta, miten potkut saatuani palasin kesken päivän kotiin, jossa asuin yhdessä poikaystäväni Andrewin kanssa. Hän oli yövahtimestarina samassa rakennuksessa, jossa työpaikkani oli. Päivisin hän opiskeli osa-aikaisesti rahoitusalaan Pace Universityssä ja ilmeisesti hässi opiskelukaveriaan minun ollessani töissä.

Niissä puuhissa he olivat, kun astuin sisään sylissäni laatikollinen kiireesti työpöydältä haalittuja tavaroita. He eivät

olleet ehtineet edes makuuhuoneeseen, vaan löysin heidät kierrätetyltä sohvalta Andrew housut kintuissa ja salarakas jalat levällään.

Olisin surullinen koko jutusta ellen olisi edelleen niin raivoissani ja loukattu ja syyttäisi itseäni siitä, että tyydyin johonkuhun Andrewin kaltaiseen. Tiesin, ettei hän pitänyt työpai-kastaan, vaan halusi elämältä enemmän. Sitä en kuitenkaan tiennyt, että hän halusi myös enemmän kuin minut.

Leslie Evelyn johdattaa minut niin suunnattoman suureen keittiöön, että sinne on kaksi sisäänkäyntiä, toinen ruokasalista ja toinen käytävästä. Pyörin hitaasti ympäri ja äimistelen koskematonta valkoisuutta, graniittitasoja, ikkunan vieressä olevaa aamiaissyvennystä. Keittiö on kuin suoraan kokkiohjelmasta reväisty, mahdollisimman kuvauskelpoiseksi suunniteltu.

»Onpa tämä valtava», sanon kaikesta tilasta häkeltyneenä.

»Tämä on jäänne Bartholomewin rakennusajoilta», Leslie vastaa. »Talo itsessään ei ole juuri muuttunut, mutta huoneistoja on remontoitu vuosien saatossa runsaastikin. Toisia on suurennettu, toisia pienennetty. Tämä oli ennen alakerran suuremman huoneiston keittiö ja palvelusväen tila. Katsohan tätä.»

Leslie kävelee uunin ja tiskialtaan väliin upotetun liukuovi-kaapin luo. Kun hän vetää oven ylös, sen takaa paljastuu pimeä kuilu ja kaksi väkipyörästä laskeutuvaa köyttä.

»Onko tuo tarjoiluhissi?»

»Onpa hyvinkin.»

»Minne se vie?»

»En oikeastaan edes tiedä. Sitä ei ole käytetty vuosikymmeniin.» Hän antaa tarjoiluhissin oven pamahtaa kiinni ja palaa taas haastattelijan rooliin. »Kerrohan perheestäsi. Kuka on lähiomaisesi?»

On vaikea keksiä kerrottavaa, sillä rehellinen vastaus on työpaikan menettämistä tai petetyksi tulemistä pahempi. Miten tahansa asian muotoilisikin, se voisi avata tulvaportit ja nostaa

esiin lisää kysymyksiä ja entistäkin murheellisempia vastauksia. Erityisesti jos vihjaankaan siitä, mitä tapahtui.

Ja milloin.

Ja miksi.

»Olen orpo», sanon siinä toivossa, että lyhyt vastaus torpaisi Leslien lisäkysymykset. Tavoitteeni onnistuu jossain määrin.

»Eikö sinulla ole siis lainkaan perhettä tai sukulaisia?»

»Ei.»

Se on melkein totta. Vanhempani olivat ainoiden lasten ainoita lapsia. Minulla ei ole tätejä, setiä, enoja tai serkkuja. On vain Jane.

Hänkin on kuollut.

Kai.

Todennäköisesti.

»Jos lähiomaisia ei kerran ole, keneen meidän pitäisi olla yhteydessä hätätapauksessa?»

Kaksi viikkoa sitten vastaus olisi ollut Andrew. Nyt se on Chloe, vaikkei häntä virallisesti ole merkitty lähiomaisekseni. En ole edes varma, voisiko niin tehdä.

»Ei keneenkään», sanon, vaikka ymmärrän, miten sääliittävältä se kuulostaa. Niinpä lisään toiveikkaasti: »Toistaiseksi.»

Haluan polttavasti siirtyä seuraavaan puheenaiheeseen, joten kurkistan keittiön vieressä olevaan huoneeseen. Leslie ymmärtää, mitä ajan takaa, ja johdattaa minut uuteen käytävään, pääkäytävän sivuhaaraan. Sen varrella on vieraskylpyhuone, jota hän ei viitsi edes esitellä, vaatekomero ja – yllätys, yllätys – kierreportaat.

»Voi taivas. Onko täällä oikeasti yläkerta?»

Leslie nyökkää tyytyväisenä. Olen kuin lapsi jouluaattona, mutta häntä se tuntuu pikemmin huvittavan kuin tympäisevän. »Se on kahdennentoista kerroksen huoneistojen erityispiirre. Ole hyvä, mene vain katsomaan.»

KUMMITUSTALO MANHATTANILLA ETSII HYVÄUSKOISTA TALONVAHTIA.

Ei vieraita, ei yöpymistä muualla, ei rikkaiden ja kuuluisien naapurien häiritsemistä. Jules on valmis aloittamaan uuden elämän eron jälkeen, joten tiukoista säännöistä huolimatta hän ottaa vastaan työn talonvahtina New Yorkin legendaarisessa Bartholomew-kerrostalossa. Hän tutustuu toiseen talonvahtiin, Ingridiin, jonka kertomat tarinat talon historiasta ovat Julesista silkkoja kummitusjuttuja. Kunnes Ingrid katoaa jälkiä jättämättä.

9 789510 510650

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51065-0